



Școala din Pădure

Un nou coleg

Ilustrații de Tina Nagel

Traducere din limba germană
de Iulian Bocai





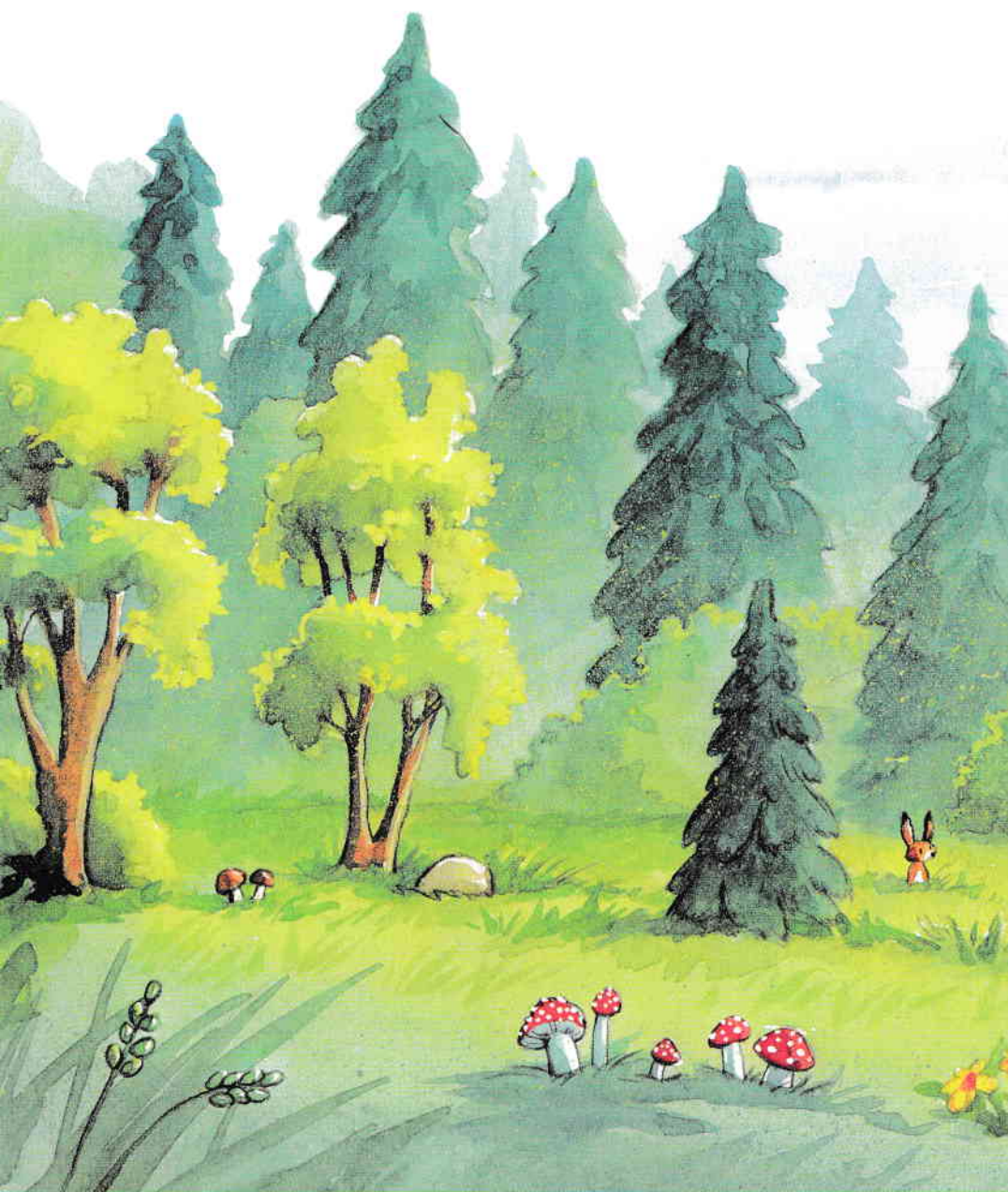
Cuprins

1. Înapoi în Pădurea Zvăpăiată.....	9
2. Loteria claselor	22
3. Surpriza lui Lenni.....	35
4. Unde e Lola?	48
5. În Clasa Castanilor.....	66
6. A fi sau a nu fi zvăpăiat.....	76
7. Să înceapă întrecerea.....	84
8. Râul Repede.....	98
9. Prăpastia.....	111
10. O fotografie misterioasă.....	127



LBRIS

We know
books



1. Înapoi în Pădurea Zvăpăiată

Mino adulemeca. Miros de afine, ace de brad și mușchi. Puțină rășină. Și o veveriță care se ascundea printre crengi. Mirosul inconfundabil al Pădurii Zvăpăiate.

Mino mergea cu ochii închiși, amușinând.



Avea un miros ieșit din comun.
Încă de când era pui putea să-și dea seama
după miros exact câte fructe de pădure
se copseseră în luminiș.

Când marea poartă a Școlii din
Pădure a început să se vadă în zare,
Mino s-a oprit. În sfârșit, era acasă!

Avea să-și vadă în curând cel
mai bun prieten, pe Lenni. Își ținea
botul în aer. După miros, îl putea
recunoaște pe Lenni și de la o poștă,
fără să-l confunde cu celelalte
animale de la școală.



Lenni mirosea a mentă și caramel. Ca bomboanele pe care le mânca tot timpul.

Micul lup a umblat prin ghiozdan ca să-și scoată ecusonul de elev, pe care erau desenați câțiva copaci, niște castane și o labă de lup. Și l-a prins de eșarfă.

Elevii – veverițe, bursuci, căprioare, jderi, ciocănitoare, râși, urși, iepuri și ce alte animale mai locuiau în pădure – se plimbau emoționați prin curtea școlii.



Din când în când străluceau în soare șepci portocalii. Aceștia erau cei din clasa întâi. Mino își aducea aminte foarte bine cum purtase și el pe cap o șapcă portocalie cu un an în urmă și cum studiasse neajutorat harta școlii.

Lenni intrase atunci în vorbă cu el și-l ajutase. Era fiul adoptiv al directoarei școlii, doamna Kitty. Pe atunci era și el în clasa întâi, la fel ca Mino.

Dintr-odată, cineva și-a pus laba moale pe umărul lui Mino.

— Ce faci, ghemotoc de blană?
s-a auzit o voce.

— Lenni! a spus Mino și l-a îmbrățișat pe urs cu putere.

Lenni l-a strâns și el în brațe.

— Ce-ai făcut toată vara? a întrebat el.

— Am fost cu haita,
a răspuns Mino. Tu?

Lenni și-a împins buza de jos în față,
încercând să-și amintească.

— Am dormit, am citit, am mâncat
bomboane și m-am frecat de scoarța
copacilor ori de câte ori am putut. A, da:
și am meșterit. Cum îți plac decorațiunile
astea de început de școală pe care le-am
făcut? Uite, de pildă, ghirlandele de la
căsuțele veverițelor, a zis el, arătându-i-le lui
Mino cu o mișcare din cap. Dar cel mai mândru
sunt de grădina-labirint pentru viezuri și de
automatele de gumă de mestecat pe care
le-am modificat pentru porcii sălbatici.
Acuma ies ghinde din ele.





— Totul arată fantastic! Cred că ți-a luat o veșnicie.

— Nu-l mai lăuda, s-a auzit atunci un cârâit și două bufnițe au aterizat pe umerii lui Lenni.

— Salut, Coco și Lori, le-a zis Mino. Se bucura să le vadă. Erau foarte amuzante. E drept că erau și foarte certărețe. Rareori trecea o zi în care să nu se ia la harță.

— Începe serbarea, a anunțat Coco. Mama ta mi-a spus să te chem.

— Dar tu nu vezi ce-i aici? i-a zis Lori fratelui ei, aplecându-se după ceafa lui Lenni. Mai durează. Păsările Ciudate încă se adună.

Mino a văzut un mic stol de păsări aterizând în fața intrării în aulă. Era corul școlii. Mierle, ciocănitoare, măcălendri, ciori; lui Mino i s-a părut că vede și penele albastre ale unui pescăruș.

— Mai durează. Păsările Ciudate fac vocalize mai întâi.

Vrei să mergem în aulă, chiar dacă n-a început? a întrebat Mino. Poate prind un loc bun.

Lenni l-a luat pe Mino de braț.

— Sigur. Și mai târziu îți arăt și ce-am făcut pentru tine.



Storurile aulei, care fuseseră făcute din lemnul mai multor copaci, erau acoperite cu perdele de frunze. La stânga și la dreapta, pereții erau îmbrăcați în iederă. Mirosea a pământ reavăn și în aer se simțea parfumul dulce al florilor galbene de pe scenă. Fuseseră puse mai multe bănci de lemn, pe care în curând aveau să se înghesuie elevii. Podeaua era acoperită cu mușchi moale.

În mod normal, aula era plină de murmurul elevilor, dar acum Mino și Lenni erau singuri. Era o liniște desăvârșită.

Până când... până când au auzit un mârâit timid.

LIBRIS | we know
Mino nu mai auzise niciodată așa ceva.
A adulmecat aerul. Mârâitul ăsta nu mirosea a
nimic. Ce straniu!

Prrrr, prrrr! se auzea de undeva din față.

Mino l-a luat pe Lenni de mână. Dar ursul nu
părea tulburat.



Oare știa de unde vine mârâitul?

Întrebător, Mino a ridicat din sprâncene și
și-a arătat colții.

— Hai cu mine! i-a zis Lenni. Dacă nu mă
înșel, în curând o s-o cunoști pe Lola.



Prrr, prrr-ul acela s-a oprit și Mino a văzut o labă moale, tărcată, aplecându-se peste marginea unei bănci.

— De când există tigri în pădure? a întrebat Mino speriat.

Blana i s-a zbârlit și și-a ciulit urechile.

— Nu sunt tigru, i-a răspuns un glas cristalin și prietenos.

Lângă laba tărcată a apărut un căpșor rotund.

— Sunt doar o pisică sălbatică. Tu trebuie să fii Mino. Lenni mi-a povestit despre tine.



Lui Mino nu-i venea să creadă.
O pisică sălbatică la Școala din Pădure?
Un lucru era sigur: lupii și pisicile
sălbătice nu puteau fi prieteni.



— Lola e de treabă, a spus Lenni și s-a dus
la Lola.

Mino l-a urmat fără tragere de inimă.
A adulmecat din nou aerul. Nimic.
De ce nu putea să o miroasă pe pisica
asta?



Pisica sălbatică a căscat
impasibilă și s-a întins cu poftă.

Și-a lins labele, trecându-și-le de câteva
ori peste urechile moi.

Ptiu, ce pisicesc se purta pisica asta!
Bleah!

Era mai bine să-ți lași blana zbârlită,
urechile ridicate și colții dezveliți.

Dar Lenni era de altă părere.

— Ascunde-ți colții, i-a spus el. Altfel,
Lolei o să-i fie teamă de tine.

